

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

Ціна - 10 гривень

№17 (13467)

СЕРЕДА, 11 вересня 2024 року

Лісова пожежна стихія

ВОГНЯНІ ЦУНАМІ ЗУПИНИЛИ!

На знімку: наслідки пожежі

Головний лісничий державного підприємства «Лиманське лісове господарство» Валерій Олександрович Титов разом з лісовими пожежниками лісгоспу тримали і утримали кордон лісового масиву від вогню, котрий полум'яними цунами накопичувалася на лиманській лісі. Він і повідомив, що утримали безжалісне полум'я, хоча довелося втрати лісового масиву на території лісгоспу 16,8 гектарів Дробішевського лісництва. Але на основну масу лісових насаджень, лиманські лісові пожежні вогонь не пропустили. А це здійснили хоробрі лісівники Лиманщини, а саме: Андрій Колісник, Юрій та Віталій Антоненки (однофамільці), трактористи Сергій Діброва та Павло Дерев'янка, працівник лісу Олександр Ткачов і водій пожежної машини Олександр Белік. Хоробрі і бідові хлопці. Також, в гасінні пожежі приймали участь рятувальники ДСНС.

Російські злочинці надали чимало збитків державному підприємству «Лиманське лісове господарство». Перелічувати немає сенсу, бо всі про це все знають. Це робити можуть тільки – варвари, а точніше – варварюги. Але лісівники, які захищають рідну землю від окупантів, які ліс рятують від ненажерливого полум'я створеного тим же ворогом – оберігають смарагдове царство завжди з прискіпливою старанністю.

1 вересня поточного року на території Національного природного парку "Святі гори" зайнялась пожежа. Внаслідок російського обстрілу спалахнуло близько 5 тисяч гектарів лісу. Це – одна з найбільш масштабних пожеж від початку повномасштабної війни.

До робіт залучили 133 рятувальники Донецького гарнізону та 33 одиниць техніки, працювали піротехнічні підрозділи, відділення БлЛА. Укрзалізниця надала пожежний потяг, приїхали на допомогу рятувальники Луганського, Дніпропетровського, Полтавського гарнізонів. Але вогонь перекинувся на будинки у селищі Ярова. Палали 40 домогосподарств: 32 будинки та 8 господарських споруд. Збитки чималі, але ми їх все рівно відновимо, бо лісівники – справжні і захисники, і бійці, як і весь український народ!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

"ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ" у ЯРОВІЙ

Пожежа на півночі області, спричинена обстрілами, пошкодила понад 40 домогосподарств у селищі Ярова Лиманської громади.

Завдяки співпраці з місцевою владою, волонтери Українського Червоного Хреста у м. Лиман, завезли допомогу сім'ям, які постраждали від пожежі, але досі залишаються проживати на території населеного пункту, незважаючи на небезпеку.

ПАСНОВИНИ / FOOTBALL /

НАЦГВАРДІЙСЬКИЙ Звичайно, за участю ФІНАЛ ЛИМАНСЬКИХ ФУТБОЛІСТІВ

Чотири команди з футзалу на штучному зеленому килимі змагалися за Приз Юрія Павловича Скіданова, засновника футбольного клубу «Словхліб». Разом зі своєю дружиною Наталією вони удвох загнували футбольний клуб «Словхліб», котрий програв на всю Україну і не тільки.

Лиманська команда на чолі з Олександром Бридуном та Сергієм Синяком добре завжди по спортивному протистояла «Словхлібу». І програвали, і вигравали і у порівну грали.

Фінал турніру відбувся на Дніпропетровщині. За коловою системою змагалася чотири команди: зі Слов'янська, Краматорська, Олександрівки, Національної Гвардії і, звісна річ, з Лиману. До речі, Слов'янськ і Краматорськ – об'єднана команда.

До фіналу вийшло дві команди: ФК «Локомотив» - Національної Гвардії

У ФІНАЛЬНОМУ ДВОБОЇ – НІЧІЯ : 2:2.

У лиманців відзначились Олександр Бридун та Сергій Зірка. А потім пенальті, де у лиманців забив тільки Олексій Ахметханов. По пенальті лиманці програли 3:1 команді Нацгвардії, хоча друзями спортсмени залишилися назавжди.

Однак зазначимо, що кращим бомбардиром турніру став наш Сергій Зірка. А за команду "Локомотив" грали Сергій Синяк, Денис Савастенко, Олексій Ахметханов, Віталій Березюк, Олександр Бридун, Олександр Носулько.

Турнір на славу! Слава Україні!

ЕВАКУАЦІЯ

ТЕПЕР З ДНІПРОВЩИНИ

До 5 вересня евакуаційні поїзди вирушали до більш безпечних регіонів України з Покровська. Тепер через ускладнення безпекової ситуації станцією відправлення буде Павлоград, що на Дніпрощині.

На місцевих адміністраціях лежить задача розробити логістичні маршрути евакуаційних

автобусів, щоб мінімізувати труднощі для жителів Донеччини, які хочуть евакуюватися.

Евакуація цивільних з Донецької області триває. Закликаємо всіх скористатися цією можливістю.

Вадим ФІЛАШКІН, голова Донецької обласної державної адміністрації

Інформації для лиманців - наш сайт zorla.info

ФЕЙСБУК

ІНСТАГРАМ

ВАЙБЕР

САЙТ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Щодня о 9 ранку в Україні згадують хвилиною мовчання усіх, хто загинув через російсько-українську війну. Серед них є й Микола Сильченко з сонячної лиманської Ярової. Він був викладачем в Харківському автодорожному університеті та займався науковою роботою, служив в АТО, захоплювався парашутним спортом та рибальством, виховував двох дітей. У 2022-му ж знову пішов захищати Україну та повернувся "на щиті".

У другу річницю визволення Ярової від ворога (ця подія відбулася 17 вересня 2022 року) ми згадуємо місцевого жителя Миколу Сильченка, який віддав своє молоде життя, захищаючи рідний край, тобто за своїх земляків. І вони це шанують і вшановують героя. Сьогодні про нього невеличка сповідь.

Микола Сильченко народився 27 травня 1986 року у смт Ярова (тоді це був Лиманський район Донецької області, зараз Лиманська територіальна громада Краматорського району Донецької області). Вищу освіту поїхав отримувати у Харків. Вступив до Харківського національного автодорожного університету. Ще до отримання диплома брав участь в експертній роботі у Харківському науково-дослідному інституті судових експертиз ім. М.С. Бокаріуса. Продовжив і після випуску, а залишився викладати в ХНАДУ для студентів та на курсах для майбутніх водіїв при виші.

МИКОЛА МАВ ДОСВІД СЛУЖБИ В АТО

У серпні 2014-го Миколу призвали до ЗСУ. У 22-му окремому мотопіхотному батальйоні чоловік прослужив рік та два місяці.

Після демобілізації — повернувся до роботи й познайомився зі своєю майбутньою дружиною. Він вчив її водити.

"Нас обох запросила на день народження спільна знайома з гуртожитку. Ми були на святі, розмовляли, на той час я вже почала вивчати правила дорожнього руху, в іншій групі, але мені нічого не було зрозуміло. І сусід Микола на дні народження каже: Валя, спитай у Миколи, що тобі не зрозуміло. І Микола пояснив та запропонував перейти в його групу. Так я і зробила. Після курсів ми разом їхали — я додому, а він на наступну роботу, на приватні курси ПДР. Після них ми з ним сиділи та пили чай, розмовляли. З Миколаю можна було поговорити про все, не доводилось та й не було ні однієї хвилини, щоб ми мовчали", — розповідає дружина загиблого Валентина.

ЧЕТВЕРТА ТАРИЛКА

Микола Сильченко, фото з особистого архіву родини

ПЕРЕД ВІЙНОЮ РОДИНА ЛИШЕ ВІДСВЯТКУВАЛА 2-РІЧЧЯ ДОНЬКИ

Наукова робота у Миколи також тривала, він навчався в аспірантурі ХНАДУ та захистив кандидатську дисертацію. На роботі й в захопленнях дружина його підтримувала. У 2018 у них з'явився син — Іван, а у 2020 — донька — Ольга. 23 лютого 2022 у дівчинки якраз був день народження. Це був останній день, котрий родина провела з Миколаю.

"27 січня Микола отримав повістку. Пішов у військомат і його відправили на військовій навчання з 03.03.2022. Військовий квиток забрали та віддали відривний лист, куди і коли йому треба було з'явитись 03.03.2022 з речами. Ось так вийшло, що на момент початку війни в нього на руках не було військового квитка. 23 лютого зранку Микола побачив на військовому форумі, що оголошено мобілізацію для резервістів. Почалась війна і він сказав: я вас вивезу з Харкова та повернусь", — описує початок 2022 року для їхньої сім'ї дружина загиблого.

Через те, що військового квитка у Миколи не було, то його не могли офіційно оформити в частину, навіть видати автомат, каже Валентина. Тож чоловік займався мінуванням. Викладач став молодшим сержантом, стрілково-гранатометником 2-го протитанкового відділення взводу вогневої підтримки батальйону спеціального призначення «Донбас». Обороняв Ізюм та інші населені пункти в Харківській області.

"Він неодноразово виводив побратимів з-під обстрілу, бо вони стояли на позиціях біля рідного селища Миколи, і він все добре там знав (місцевість, людей)", — розповідає вдова.

Його батько Микола Іванович та мати Любов Анатоліївна розповіли, що за півгодини до загибелі, Микола заїжджав до них. Йому зателефонували та відправили на бойове завдання, з якого він вже не повернувся. Батьки згадують: «Коли Колі виповнилося 8 років, то він попросив на день народження подарувати вулик із бджолами. А як навчився читати, то книги «ковтав». Все дитинство провів у батьківській майстерні і засвоїв токарну справу на всі 100.

МИКОЛА СИЛЬЧЕНКО ЗАХОПЛУВАВСЯ ПАРАШУТНИМ СПОРТОМ, РИБАЛЬСТВОМ, МИСЛИВСТВОМ

"Микола Миколайович був чесною, працьовитою і дуже порядною людиною. Він завжди допомагає усім, хто потребує його підтримки", — згадує чоловіка колега Валерій Клименко.

Микола Сильченко захоплювався не лише авто, а й парашутним спортом. Брав участь в змаганнях в Коротичі. Також любив рибалити та полював.

"Він любив природу, спостерігати за тваринами, робити для них годівнички, чесалки, полегшувати їм життя. Він захоплювався медициною, особливо першою допомогою, він постійно підвищував свій рівень знань. Відвідував курси підготовки військових "Дике поле" (там були стрільби, маскування, медицина і багато чого іншого). А ще колекціонував монети, старовинні речі, зараз продовжує це я. Та займався розкопками, особливо Другої світової війни. Це йому приносило задоволення. В нього було багато захоплень, всі й не перерахуєш", — згадує Валентина.

Микола весь час був зайнятий, не було такого, щоб бив байдики. Тепер ми розуміємо, чому він так поспішав — через обмаль земного життя. Наш син торував собі стежину у велике життя. Це була розумна, талановита і совісна людина. Він на згадку про себе залишив велику любов до своїх діточок, дружини, сестри та сім'ї, батьків, книг, науки, природи та свободи.

Під час АТО його побратими дали йому позивний «Міклухо Маклай» (до речі, його теж звали Миколою і він був з роду Міклух козаків із Чернігівщини, мандрівник, який вчив папуасів українській мові), а вже під час повномасштабної війни позивний у нього був — «Кулібін» (Іван Петрович: механік — винахідник). А білці влучні дають позивні, котрі відповідають внутрішньому світу і характеру побратима.

Загинув Микола біля села Студенок (с. Букіно) на Харківщині. 7 квітня 2022 року їх підрозділ потрапив під мінометний обстріл. Разом з Сильченко загинули ще троє побратимів. Один отримав важкі поранення. Микола до свого дня народження не дожив трохи менше 2 місяців.

Йому назавжди залишилось 35 років. Молодшого сержанта Миколу Сильченка посмертно нагородили орденом «За Мужність» III ступеня. Поховали Миколу у рідному селищі. З того часу минуло 2,5 року.

син питає, що ще ємє робити тато. І коли в нього щось виходить зробити, він каже, що цьому його навчив "папа Коля", — ділиться Валентина.

Не забувають і у виші свого наковця, кандидата наук і у ХНАДУ. Колеги і студенти на честь старшого викладача назвали аудиторію 114, де він викладав, його ім'ям. Про що свідчить меморіальна дошка. Миколу по доброму згадують у автошколах і Харківському аероклубі. А вже він професійно навчав майбутніх водіїв та був сміливим парашутистом, на його власному рахунку — десятки прижків.

До речі, у ХНАДУ створили документальний фільм про історію життя їхнього у минулому студента, потім старшого викладача кафедри автомобілів, кандидата технічних наук, молодшого сержанта ЗСУ Миколу Миколайовича Сильченка.

До Миколи Івановича та Любові Анатоліївни Сильченків частенько приходять школярі із місцевої школи з вчителем Оленою Миколаївною Богуславською, яка у свій час вчила Героя. Батьки героя розповідають про сина, показують його бойові і мирні нагороди і пригощають смачними грушами та чайком на всіляких корисних травах.

У захисника залишилися батьки, сестра, дружина, і двоє дітей. Сьогодні Олечці йде п'ятий рік, а Вані — шостий.

РОДИНА СИЛЬЧЕНКІВ ПРОСИТЬ ПІДТРИМАТИ ПЕТИЦІЮ ПРО ПРИСВОЄННЯ ЧОЛОВІКОВІ ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ

Горюють за рідною людиною дружина, донька, син та батьки. Вони створили петицію про присвоєння загиблomu звання Героя України.

"Діти знають, що тато на небі, він янгол. Він все бачить, допомагає нам, радіє кожному нашому успіху. І завжди, коли погано, то можна просто підняти голову вгору та побалакати з татом. Кожен день ми дивимось фото, відео з татом, як вони гралась. Кожного дня я чую слова, що ми скучили за татом і бачу дитячі сльози. І питання, хто вбив тата. Кожен день

Родина запалює свічки в пам'ять про Миколу щодня, а на всі свята ставлять йому четверту тарілку за столом.

Вшануймо земляка хвилиною мовчання. Світла пам'ять. Герої не вмирають! Слава Україні! Героям Слава!

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

З 2014 року по 2024 рік він захищав Донеччину: Троїцьке, Луганське Авдіївку, Красногорівку, Мар'їнку, Бахмут, Соледар, хоча народився у місті Верхівцеве Дніпропетровської області.

Кілька разів був важкопоранений, але після лікування і реабілітації знову повертався «на передок» до своїх побратимів, щоб боронити рідну Україну від підступного ворога.

Костянтин Білоус був удостоєний державних нагород: «Сталевий Хрест Нескорених», орденами «За мужність», а за кілька днів до загибелі почесною відзнакою «Хрест 54-ї ОМБР».

«КОСТЯН» ПІШОВ У ВІЧНІСТЬ! А ВІЧНІСТЬ - У «КОСТЯНА» ЗАЙШЛА!

Життя його зупинилося на 38-ому році. Йому вічно тепер буде лише 38. Десять років тому прямо з київського Майдану він пішов добровольцем у Збройні Сили України захищати Незалежність України. Став досвідченим кулеметником та гранатометником, справжнім жахом для ворогів.

Разом з дружиною Катериною, до речі, лиманочкою, яка теж фронтовичка, виховували сина Максимку, який через кілька днів піде навчатися у перший клас. Я кілька разів зустрічався з цим фронтовим подружжям. Перший раз - у міському дитячому садочку «Тополька», що неподалік ліцею №4 (південна сторона міста). Нас познайомила вихователька дитсадку Наталія Леонідівна Нікішина. Подружжя прийшло до малечі, щоб поспілкуватися з малечою, бо там виховувався їх син, Максим. Тоді йому було 5 років. Малеча подарувала фронтовикам концерт, малюночки, віршики, а їх батьки, варення, смаколики. Сальця, у котрому взяли і участь Білоуси. До речі, Костя з Катрусею познайомилися на передовій, коли тендітна медсестричка Катя витягувала важкопораненого бійця з поля бою. Їй допоміг боєць з позивним «Костян». Потім вони одружилися (у 2018 році) і з того часу Лиманщина стала для «Костяна» другою батьківщиною. А коли у них народився син, то Катя пішла у відставку. Але зв'язок з побратимами Кості не втрачала, а навпаки передавали «на передок» лиманський часопис «Зоря», котрий бійці із задоволенням читали в окопах на передовій у хвилини відпочинку і щиро дякували зорянам, які пишуть правду про війну.

24 серпня поточного року, захищаючи Донеччину, проклятий ворог обстріляв бійців його підрозділу забороненими усіма конвенціями ООН та інших міжнародних інституцій хімічними снарядами. П'ятьох бійців у тяжкому

стані, серед яких був і кулеметник на позивний «Костян» доставили у військовий шпиталь. А Білоус був астматик і його серце не витримало. Побратими вижили.

Символічно, що Костянтин Білоус загинув від рук підступного ворога, коли він з честю захищав Вітчизну саме у 33 - ю річницю Незалежності України. Справжній Герой!

Лиманщина, Донеччина, Україна, весь світ - схилиють перед тобою, соколе, голови. Тебе вічно пам'ятимуть, батьки, дружина, син, доньки, побратими, весь український народ, як захисника вільної, Незалежної Батьківщини. Героя Костянтина Білоуса поховали на батьківщині 28 серпня 2024 року.

Герої не вмирають! Слава героям! Слава Україні!

Олександр ПАСІЧНИК

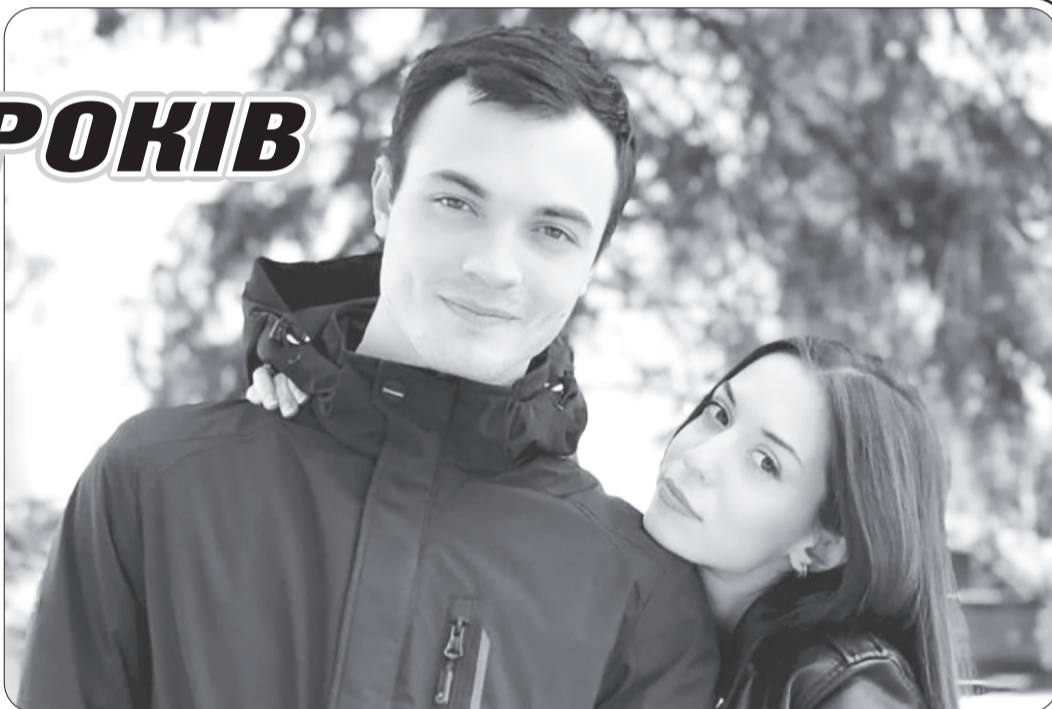
◀На знімках: Костянтин Білоус та Катерина

ЗВІЛЬНЕННЯ З ПОЛОНУ

ПОНАД ДВОХ РОКІВ У НЕВОЛІ РФ

Серед звільнених на День Незалежності захисників України був Родіон Кузнецов — залізничник із Лимана, який зустрів повномасштабне вторгнення у Маріуполі та боронив Азовсталь. Про це повідомив очільник Лиманської міської військової адміністрації Олександр Журавльов.

Родіон Кузнецов повернувся додому під час обміну полоненими 24 серпня поточного року після двох років і трьох місяців неволі. Родом із Лимана, після закінчення університету він працював в управлінні Донецької залізниці. Згодом його призвали на строкову службу, яку він проходить у Маріуполі. Родіон вирішив служити, наслідуючи приклад батька та діда.

Родіон Кузнецов та його наречена Анастасія Македонська

Повномасштабне вторгнення застало його за кілька місяців до демобілізації. Родіон боровся на Азовсталі разом із іншими бійцями Національної гвардії, зокрема, полку «Азов». У травні 2022 року, після важких боїв і наказу командування, він разом із побратимами був змушений здатися в полон. Його кохана розповідала, що Родіон зазнав уламкового поранення ноги під час боїв у місті.

у медичному університеті. Він вчився в Харківській залізничній академії. А влітку ми підпрацювали.

Родіон родом з Лимана, а з Бахмута. Після закінчення академії Родіон працював в Лимані в управлінні Донецької залізниці. У 2021 році йому прийшла повістка про строкову службу. Він раніше вів розмови, що хоче служити. Бо дідусь, батько — усі служили.

На строкову службу Родіон пішов у 2021 році 17 травня. Потрапив до Маріуполя.

У січні 2022 року на 10 днів він приїжджав у відпустку. Я питала, чи знає він щось про це, але він казав, що все буде добре, він не вірив, що РФ почне повномасштабну війну.

24 лютого 2022 року я була у Краматорську. Ми з подружжю покинули о 4 ранку від вибухів. Я написала Родіону, що у нас вибухи. Він передзвонив, і сказав, що вони не сплять з 2 ночі, бо у них тривога, бо Маріуполь вже бомбили по повній програмі, його почали захоплювати першим.

Потім він виходив на зв'язок раз на тиждень. Не казав, де він, як справи. Просто казав, що живий. Вони строковики і я дуже боялася, що їх задіють у бойових діях. Демобілізація у нього мала бути у травні.

З березня в Маріуполі вже взагалі жодного зв'язку не було. З того часу він дзвонив дуже рідко, з чужих номерів, лише одна фраза «Я живий». Він дуже просив мене виїхати.

Про Родіона Кузнецова «ЗОРЯ» розповідала у своєму першому номері після деокупації від 27 жовтня 2022 року. Ми повернімося до матеріалу «СТРОКОВИК», але вже у скороченому вигляді у нинішньому номері.

26-річного Родіона Кузнецова у травні 2021 року призвали на строкову службу. Чоловік родом з Лимана та на службу потрапив до Маріуполя. У приморському місті його і застало повномасштабне вторгнення, звідти ж він потрапив в полон. Про маловідомого в'язня кремля розповіла його дівчина.

Разом з побратимами Родіон Кузнецов боронив Маріуполь. Його наречена — Анастасія Македонська — спершу чекала на коханого в рідному Бахмуті, але все ж виїхала через небезпеку та живе і працює на заході країни.

Далі розповідає Анастасія ▶

«Ми познайомились 7 років тому. Тоді разом працювали у дитячому таборі під Лиманом. Родіон працював вожаком, я — медсестрою. Я тоді вчилася

Його батьки з Лимана виїхали. А я зі своїми ще була в Бахмуті. Але коли від постійних обстрілів я вже не могла спати ночами, я вирішила їхати, бо він мене просив. Я виїхала за кордон. Він міг надіслати смс раз на три тижні з незнайомого номеру.

У квітні, коли я була за кордоном, він подзвонив мені на вайбер. Тоді я дізналась, що він на «Азовсталі». Сказав, що він поранений, що в нього в нозі декілька маленьких уламків. Він сказав, що «у мене все добре, я ходжу, навіть бігаю, просто трохи кульгаю». Він казав, що тоді ще була їжа і вода. Тоді я почувла його голос вперше за кілька місяців. Розмова тривала хвилин п'ять. Сказав, що любить і сумує, попросив триматись. Він сказав, що живий завдяки мені, тому що завжди думає про мене, і заради мене тримається.

До вторгнення ми планували у серпні зіграти весілля, обрали дату. Навіть коли він вже був на заводі, казав мені, щоб я шукала сукню. Він вірив, що незабаром повернеться.

16 травня я побачила в новинах, що вони виходять з «Азовсталі». В кінці травня «Червоний хрест» подзвонив його мамі і сказав, що він вийшов 16 чи 17 травня.

Після того жодного зв'язку і жодної інформації. Ми самі вирішили, що він в Оленівці. Бо в новинах казали, що військових в «Азовсталі» повезли в Оленівку.

Коли стався теракт в Оленівці, я була на роботі. Я побачила в російських пабліках інформацію про те, що начебто «українці обстріляли Оленівку і там загинули кілька десятків людей». Але ж вірити росіянам — себе не поважати. Я не повірила. Почала питати в жінок інших полонених. Від України жодної інформації. А окупанти вже почали розповсюджувати відео, фото. І я розумію, що там реально щось сталося. Я телефоную мамі Родіона, вона теж не в курсі. Мене починає трусити, я вже не можу працювати.

Зустріч з Родіоном я уявляю кожного дня. Прокидаюся і спати лягаю з цією думкою. Уявляю, що буду бігти до нього і дуже сильно плакати, обіймати його і казати, що дуже сильно на нього чекала.

І ВІН ПОВЕРНУВСЯ.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Колектив редакції газети «ЗОРЯ» щирозсердно вітає Родіона з поверненням з полону нелюдів. Ми бажаємо тобі, лиманський залізничнику, ретельної реабілітації, мирного неба, чистої води і ніякої біди. І обов'язково подбай про сукню нареченій на весілля. Війна війною, а весілля у вас обов'язково відбудеться пишним. Всі пишуться тобою, Родіоне, бо ти є гордість держави, народу, родини! Все буде добре, брате!

СПОДІВАЄМОСЯ НА ЗУСТРІЧІ!

Слава Україні! Героям Слава!

БІБЛІОТЕЧНА РОБОТА: ЛІТО МИНУЛО, А ІДЕЇ - ВИРУЮТЬ

Бібліотека для дітей ім. Т.Г. Шевченка підготувала та провела онлайн засідання журі фотоконкурсу «Улюблені місця мого краю» (до річниці заснування Донецької області).

Метою конкурсу було стимулювання пізнавальної та творчої активності дітей та їхніх захоплення через фотомистецтво; розвиток фантазії та творчих здібностей дітей, виховання патріотизму, зміцнення любові до рідного краю, рідної країни.

Над оцінюванням робіт працювали члени журі: голова журі – фотограф, переможець і лауреат Всеукраїнських та обласних фотоконкурсів, викладач курсу «Фото практика», курсу «Судова фотографія та відеозапис», автор наукових статей та методичних розробок із судової фотографії Довгий Л.М., члени журі – поетеса, автор восьми збірок віршів, переможець і лауреат Міжнародних, Всеукраїнських та обласних конкурсів, проєктів, членкиня Конгресу літераторів України, Всеукраїнського об'єднання «Письменники Батьківщини» літературного об'єднання «Промінь» Василенко М.Ю., шкільний бібліотекар Лиманського ліцею № 4 Піддубна О.А., бібліотекар бібліотеки для дітей ім. Т.Г. Шевченка Парфьонова О.А. та завідділом обслуговування бібліотеки для дітей ім. Т.Г. Шевченка Спасова О.Ю.

Непросто було оцінити роботи та відзначити найкращі. Після довгих дискусій рішенням журі визначено переможців:

У НОМІНАЦІЇ «ПЕЙЗАЖ»

1, 2 і 3 місце вікова категорія 6-7 років – Подоселеньник Олександр - учень 1 класу Лиманського ліцею № 3; 1 місце (8-10 р.р.) – Максименко Олексій учень 4 класу Лиманського ліцею № 3; 2 місце (8-10 р.р.) – Конотоп Анна учениця 3 класу Лиманського ліцею № 3; 3 місце (8-10 р.р.) – Баштовий Максим учень 4 класу Лиманського ліцею №3; 1 місце (11-14 р.р.) – Гусак Дмитро учень 9 класу Шадриголівського ліцею; 2 місце (11-14 р.р.) – Придятько Гліб учень 7 класу Шадриголівського ліцею; 3 місце (11-14 р.р.) – Кузнецов Артем учень 7 класу Шадриголівського ліцею; 1, 2 і 3 місце від 15 років – Гусак Каріна учениця 9 класу Шадриголівського ліцею;

У НОМІНАЦІЇ «ПОРТРЕТ»

1 місце вікова категорія 8-10 років – Баштовий Максим учень 4 класу Лиманського ліцею №3; 2 і 3 місце (8-10 р.р.) – Ковалевський Еміль учень 3 класу Лиманського ліцею №3; 1 місце вікова (11-14 р.р.) – Спасова Марина учениця 8 класу Бучанської ЗОШ І-ІІІ ступенів № 1; 2 і 3 місце (11-14 р.р.) – Зозуля Дмитро учень 6 класу Ямпільського ліцею.

Лариса ПУЧКОВА, завідувачка дитячої Лиманської бібліотеки ім. Т.Г.Шевченка

◀ На знімку: автор.

З ЮВІЛЕЄМ!

**Коректору газети «Зоря»
Наталії Іванівні Бондаренко
Виповнилося 75 років!**

**Н. І. Бондаренко –
коректор «Зорі»**

Спокійна, доброзичлива...

Вона із небагатьох, хто зміє зберігати людські таємниці. Хоча й давно не працює у редакції, але у неї одна із головних тем життя – редакція та спілкування з колегами, які для неї всі друзі.

Прийміть, шановна Наталію Іванівно, наші щирі вітання з ювілеєм! Мирного неба та міцного здоров'я!
З повагою ЗОРЯНИ!

Медицина

У мальовничому куточку Лиманщини, а саме: у селищі Ярова, де бувають живописні ліси і стрімко тече сивий Сіверський Донець, тридцять шість років тому народилася у сім'ї селян симпатична дівчина, яку батьки нарекли Ольєю. Селище не випадково носить назву Ярова, бо тут завжди сонячно, полунично і усміхнено. Як звісно, Яро – бог сонця. У будь-які часи – цей край славився своїми полуничними врожайми. Соковита, смачна, червона ягода – полуниця – це і герб, і прапор, і гімн Ярової. Не можуть тут жити злі люди, бо, кажучи одним словом, тут полунично.

Ось і зростала на смачних традиціях рідного краю наша Оля, як і багато інших її ровесників. Швидко плине час. Уже і школа за плечима і полунична ярівчанка Оля робить свій життєвий вибір – йде навчатися у Лиманський медичний коледж. Професія медика її захоплювали своєю необхідністю і важливістю ще

ПОЛУНИЧНА МЕДИКИНЯ - БЕРЕГИНЯ

з дитинства, коли «лікувала» своїх лялечок. Допомогати людям Олю вчили тато і матуся з перших років її життя.

Оля вдало склала екзамен на факультет медсестринської справи і справно пройшла весь навчальний курс. Та й вчителі у неї були знані – Олександр Васильович Шлюфін, Наталія Петрівна Курочка, Ольга Миколаївна Коршикова, професіоналізм яких був відомий на всю Лиманщину і навіть Донецьку залізницю, бо цей коледж підпорядковувався саме їй.

Свою медичну діяльність Оля розпочала у Ярівській сімейній амбулаторії, потім довгий час (10 років) працювала у Святогірському військовому шпиталі. І тут, як грим з неба... триклята війна.

Оля повертається знову у рідне селище і у дуже складних умовах допомагає землякам долати недуги навіть під час ворожої окупації, а вона тривала чотири місяці. А 17 вересня 2022 року, тобто 2 роки тому, Збройні Сили України звільнили сонячну Ярову від чорних хмар рфії. І Ольга Володимирівна Кулакова прийняла сімейну амбулаторію селища Ярова. Завдяки допомозі міського голови О.

В. Журавльова та її безпосереднього начальника А. В. Реброва, волонтерів з «Медичного корпусу» та «Лікарі без кордонів» здійснили більш-менш поточний ремонт медичного приміщення. Ну, а у самому приміщенні наведена лад господарка – охайна Ольга Володимирівна. Згодом налагодився прийом пацієнтів сімейним лікарем (Анатолієм Гавриленком), вузькими фахівцями з команди «Лікарі без кордонів». Всі їх рекомендації пацієнтам виконує Кулакова: кому потрібно крапельницю поставити, кому - укол зробити, пігулки видасть приписані лікарями. Щодо до ліків, то у амбулаторії є певний запас для першої необхідної медичної допомоги. До речі, у ярівському медичному закладі діє денний стаціонар на два ліжко-місця, котрими користуються місцеві жителі, бо знають, що Ольга Володимирівна зробить все від неї залежне для їхнього швидкого одужання. Виходячи із свого медичного досвіду, вона і сама радить землякам те чи інше лікування.

На обліку у Ярівській сімейній амбулаторії знаходиться 900 місцевих жителів які отри-

мують професійну медичну допомогу у цей складний час. Звертаються до О. В. Кулакової за допомогою і військовослужбовці. І отримують її бездоганно. Ця медицина справжня берегиня здоров'я своїх земляків. У будь-яку мить прийде на вичуху і докладе максимум зусиль, щоб врятувати здоров'я і навіть життя своєму пацієнту. Тому вона і у пошани і у повазі своїх земляків. До речі, на Лиманщині діють п'ять сімейних амбулаторій: у Рубцях, Дробишевому, Новоселівці, Ямполі та Яровій.

А ще Ольга Володимирівна встигає допомагати батькам – пенсіонерам та виховує за двома донечками – Вікторією (меншенька) і Єлизаветою. Шестирічна Віточка у нинішньому навчальному році пішла у перший клас Ярівської ЗОШ, як і її матуся, правда, у житті Ольги Володимирівни ця подія

На знімку: Ольга Володимирівна Кулакова обслуговує чергову пацієнтку

відбулася майже тридцять років тому.

Щасливої життєвої ходи вам, дівчатка, а вашій матусі, зичимо продовжувати якнайдовше свою гуманітарно - медичну місію на сонячно – полуничній батьківщині.

**Олександр ПАСІЧНИК
та вдячні пацієнти**

ЗОРЯ

Директор ТОВ «Редакція газети «Зоря» О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець —
ТОВ «Редакція газети
«Зоря»

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст вміщених оголошень. * Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріали, написані на замовлення. * Літвування ведеться лише на сторінках газети. * Лістине рецензуються і не повертаються. * ©-матеріал друкуються на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.

Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.